

Súd: Najvyšší správny súd SR
Spisová značka: 6Ssk/37/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8022200201
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 04. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Viola Takáčová
ECLI: ECLI:SK:NSSSR:2024:8022200201.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší správny súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Violy Takáčovej, PhD. a členov senátu JUDr. Michala Matulníka, PhD. a JUDr. Martina Tisa, v právnej veci žalobcu: Ľ. S., nar.: XX.XX.XXXX, bytom: A. XX, XXX XX P., právne zastúpeného: ADVOKÁTSKOU KANCELÁRIOU BEDNÁŘOVÁ & HODOŇOVÁ, so sídlom: Mariánske námestie č. 31, 010 01 Žilina, proti žalovanej: Sociálna poisťovňa, ústredie, so sídlom: Ul. 29. augusta 8-10, 813 63 Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovanej zo dňa 12. februára 2020, č. 35021-2/2020-BA, v konaní o kasačnej sťažnosti žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Prešove zo dňa 29. novembra 2022, č. k. 2Sa/11/2022-72, takto

rozhodol:

Najvyšší správny súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Prešove zo dňa 29. novembra 2022, č. k. 2Sa/11/2022-72 zrušuje a vec vracia Správnemu súdu v Košiciach na ďalšie konanie.

odôvodnenie:

I. Napadnutý rozsudok

1. Krajský súd v Prešove (ďalej aj „krajský súd“ alebo „správny súd“) v poradí druhým rozsudkom z 29. novembra 2022, č. k. 2Sa/11/2022-71 (ďalej aj „napadnutý rozsudok“), z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci podľa § 191 ods. 1 písm. c/ SSP zrušil rozhodnutie žalovanej z 12. februára 2020 č. 35021-2/2020-BA (ďalej aj „preskúmaného rozhodnutie“) a vec jej vrátil na nové konanie. Predmetom preskúmania na základe správnej žaloby bolo preskúmané rozhodnutie žalovanej, ktorá podľa § 218 ods. 1, 2 zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení v znení neskorších predpisov (ďalej aj „zákon č. 461/2003 Z. z.“) rozhodla tak, že odvolanie žalobcu proti rozhodnutiu Sociálnej poisťovne, pobočka Poprad, zo dňa 21. novembra 2019, č. 11370/2019-PP-DvN, vo veci nepriznania nároku na dávku v nezamestnanosti zamietla v celom rozsahu a rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu potvrdila.

2. Správny súd zákonnosť preskúmaného rozhodnutia žalovanej preskúmal v intenciách § 104 ods. 1 a ods. 7 zákona č. 461/2003 Z. z.; podľa čl. 1 písm. j), čl. 61 ods. 1 a ods. 2, čl. 65 ods. 5 písm. a) nariadenia (ES) Európskeho parlamentu a Rady 883/2004 o koordinácii systémov sociálneho zabezpečenia (Základné nariadenie); čl. 11 ods. 1 a ods. 2 nariadenia Európskeho parlamentu a rady (ES) č. 987/2009 zo 16. septembra 2009, ktorým sa stanovuje postup vykonania Nariadenia ES č. 883/2004 o koordinácii systémov sociálneho zabezpečenia (Výkonávacie nariadenie).

3. Správny súd po preskúmaní veci v bode 44 napadnutého rozsudku ustálil, že v posudzovanej veci bolo potrebné posúdiť otázku bydliska žalobcu pre ďalšiu aplikáciu článku 65 Základného nariadenia. Podľa názoru správneho súdu vyriešení tejto otázky správne orgány nevenovali dostatočnú pozornosť a žalovaná ako odvolací orgán aj napriek skutočnostiam, ktorými žalobca argumentoval v odvolaní a v písomných dôkazoch, ktoré predložil v rámci odvolacieho konania, nerozhodla na základe týchto skutočností, ale riadila sa iba vyhodnotením formuláru U1 a striktných nariadení príslušných ustanovení zákona č. 461/2003 Z. z., ako aj Základného nariadenia, konkrétne článku 61 ods. 1. Poukázal na základnú žalobnú námietku, v ktorej žalobca uviedol, že pri vyhodnocovaní všetkých

dôkazných prostriedkov, ktoré predložil, ako aj samotnej žiadosti o priznanie dávky nezamestnanosti, prvostupňový správny orgán nesprávne vyhodnotil obsah ustanovenia článku 61 ods. 1, pričom sa vôbec nevenoval vyhodnoteniu obsahu článku 61 ods. 2 s použitím článku 65 ods. 5 písm. a/ Základného nariadenia. Uvedené články síce citovala žalovaná vo svojom rozhodnutí, avšak obsahom týchto článkov jednotlivých nariadení sa pri svojom postupe pri rozhodovaní o dávke nezamestnanosti, ktorú podal žalobca dňa 08.11.2019 neriadila. Tieto skutočnosti, na ktoré žalobca poukazoval v žiadosti, ako aj v odvolaní, podľa názoru správneho súdu správne orgány nevyhodnotili dostatočne vážne a dôsledne s poukazom práve na článok 1 písm. j/ Základného nariadenia, ako aj s poukazom na článok 65 ods. 5 písm. a/ Základného nariadenia. V tomto ohľade správny súd opätovne zdôraznil, že preverenie samotnej frekvencie návštev a pobytu žalobcu na Slovensku boli zo strany správneho orgánu vyhodnotenú iba na základe písomného formulára U1. Správne orgány nevyhodnotili účelnosť týchto návštev a ich hospodárnosť, teda ekonomické odôvodnenie. V bode 45 napadnutého rozsudku správny súd uviedol „Pokiaľ žalovaná argumentovala vo svojom rozhodnutí, že samotná povaha a osobitné vlastnosti každej vykonávanej činnosti, predovšetkým miestam, kde sa táto činnosť zvyčajne vykonáva, trvalosti tejto činnosti a dĺžky trvania každej pracovnej zmluvy mala preukázané na základe vyhodnotenia výsledkov z informačného systému sociálnej poisťovne z ktorého vyplýva, že celá pracovná história žalobcu bola spojená s Írskom a počas jeho výsluchu z 20.11.2019 vyplynulo, že v Írsku bol zamestnaný u jedného zamestnávateľa, pričom jeho pracovný pomer trval od 09.05.2005 do 18.07.2019, bol dohodnutý na dobu neurčitú a ukončený bol z podnetu žalobcu. Z uvedeného bezpochyby vyplýva, že možno navrhovateľovu pracovnú situáciu v Írsku jednoznačne hodnotiť ako stabilnú. V uvedenom závere mala žalovaná, ako aj prvostupňový správny orgán tieto poznatky na základe formulára, ako aj z výsledkov informačného systému sociálnej poisťovne a jednej výpovede žalobcu zo dňa 20.11.2019. Žalovaná sa v žiadnom prípade dôslednejšie nezaoberala dôvodom prečo žalobca do Írska odišiel v roku 2005, za akým účelom teda vlastne v Írsku pôsobil a žil spolu so svojou manželkou a maloletými deťmi. Ďalej čo sa týka hodnotenia rodinného vzťahu a rodinných väzieb žalobca sa na území Írska zdržiaval s manželkou a maloletými deťmi a zároveň na území Írska bola aj matka jeho manželky, ktorá sa starala o ich maloleté deti. Z uvedeného výsluchu ako aj z týchto skutočností žalovaná dospela k záveru, že rodinná situácia žalobcu svedčí o vytvorení jeho väzieb na území Írska. Aj v tomto prípade podľa názoru správneho súdu žalovaná ani prvostupňový správny orgán uvedené skutočnosti nevyhodnocovali na základe predložených listinných dôkazov, ale iba zo samotnej výpovede zo dňa 20.11.2019 a zo záveru, že žalobca bol počas svojho pôsobenia v Írsku od roku 2005 do roku 2019 spolu s manželkou a maloletými deťmi. Čo sa týka bytovej situácie a stability zároveň so samotným rodinného stavu a rodinných väzieb hodnotila žalovaná, ako aj prvostupňový správny orgán aj jeho bytovú situáciu, keďže na území Slovenska vlastnil žalobca byt, avšak v Írsku žalobca býval najskôr sám v podnájme a následne spoločne s manželkou požiadali o hypotéku a kúpili si na území Írska dom, ktorý pred návratom na Slovensko predali. Aj túto bytovú situáciu v Írsku považoval odvolací orgán za stabilnú, keďže žalobca spolu s manželkou a ich maloletými deťmi žili vo vlastnej nehnuteľnosti, uhrádzali spoločne náklady a tvorili spoločnú domácnosť. Čo sa týka vyhodnotenia členského štátu, ktorý považuje za miesto bydliska osoby na daňové účely, žalobca bola zamestnaný na území Írska, takže daňové povinnosti si plnil na tomto území, z čoho je podľa správnych orgánov zrejmé, že za štát bydliska sa na daňové účely považuje štát zamestnania, t.j. Írsko. Všetky uvedené skutočnosti tak, ako sú vyhodnotenú v prvostupňovom rozhodnutí správneho orgánu a následne v rozhodnutí žalovanej, ktorá sa v plnom rozsahu stotožnila so závermi prvostupňového správneho orgánu, odvolanie žalobcu voči prvostupňovému rozhodnutiu zamietla, a predmetné rozhodnutie potvrdila.“

4. Správny súd dospel opakovane k záveru, že správne orgány vec nesprávne právne posúdili. Podľa názoru správneho súdu bola sporná otázka tak členského štátu, ktorý má o nároku rozhodovať, ako aj sporná otázka „bydliska“ a s tým súvisiacich väzieb žalobcu na územie Slovenskej republiky počas výkonu jeho zárobkových činností na území Írska, ako aj to, či správne aplikovali správne orgány článok 61 ods. 2 Základného nariadenia. Dospel tak k záveru, že správne orgány v predmetnej veci na základe svojich subjektívnych zistení vydali rozhodnutie s nesprávnym právnym záverom. Poukázal na to, že žalobca vo svojej žiadosti poukazoval na to, že počas výkonu zamestnania a života v Írsku sa nepretržite vracal so svojou rodinou na územie Slovenska, kde nepretrhol svoje väzby na rodinu, pričom tieto zostali zachované na území Slovenskej republiky; na území Slovenskej republiky si zabezpečoval bývanie formou kúpy domu, zabezpečoval tak lekárske, študijné potreby svojich detí, ale aj zabezpečenie poisťného a poisťných udalostí, ako aj sporenia v prípade pre potreby návratu z Írska celej svojej rodiny. Väzby na Slovenskú republiku udržiaval návštevami, ako aj realizáciou väzieb, ktoré mali byť zachované po tom, čo sa vráti žalobca spolu so svojou rodinou, teda s manželkou a tromi maloletými deťmi na územie Slovenskej republiky, kde chceli následne žiť. Dôkazom toho bol aj predaj rodinného domu,

ktorý mali zakúpený na území Írska, kde žili a trávili čas počas doby, kedy spolu s manželkou, po tom, ako uzatvorili manželstvo v roku 2010, sa im narodili 3 maloleté deti a spolu žili v Írsku. Správny súd poukázal na vykonané dokazovanie, z ktorého vyplynulo, že bývanie a život rodiny žalobcu v Írsku bol len dočasný, nie trvalý. S dôrazom na preukázané skutočnosti v rámci vykonávaného dokazovania sa preto správny súd nestotožnil s tvrdeniami žalovanej, že žalobca bezprostredne pred zaradením do evidencie uchádzačov o zamestnanie nedosiahol dobu poistenia v nezamestnanosti v zmysle platnej slovenskej legislatívy, a preto z uvedeného záveru aj prvostupňový správny orgán na základe týchto skutočností nezohľadňoval ani dobu, ktorú získal v súlade s čl. 61 ods. 1 Základného nariadenia na území Írska, pretože žalobca podľa záverov správnych orgánov nepreukázal zachovanie pevných väzieb a bydliska na území SR počas výkonu posledného zamestnania na území iného členského štátu, a to Írska. Správne orgány svoj záver dostatočne nezdôvodnili práve s poukazom na obsah článku 11 ods. 1, 2 Vykonávacieho nariadenia v spojení s článkom 1 ods. 1 písm. j/ Základného nariadenia.

5. Z uvedených dôvodov správny súd dospel k záveru, že žalovaná nesprávne právne vec posúdila, preto rozhodnutie žalovanej podľa § 191 ods. 1 písm. c/ SSP zrušil a vec vrátil žalovanej na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. V ďalšom konaní uložil žalovanej povinnosťou postupovať tak, aby bolo rozhodnutie vydané hlavne s dôrazom na posúdenie preukázania väzieb bydliska žalobcu, a to podľa podmienok na posúdenie nároku na dávku v nezamestnanosti v zmysle Základného a Vykonávacieho nariadenia EÚ. V tomto smere je potrebné, aby sa správne orgány predovšetkým zaoberali „úmyslom“ žalobcu a hlavnými dôvodmi, ktoré žalobcu viedli k presťahovaniu a vykonávaniu zamestnania v Írsku počas rokov 2005-2019. Podľa názoru správneho súdu bola práve nemožnosť zamestnania sa na Slovensku, pričom poukazuje správny súd na to, z akej časti Slovenska pochádza žalobca a s tým spojený nedostatok finančných prostriedkov u žalobcu, čo spôsobilo dlhoročné odlúčenie od jeho rodiny žijúcej na území Slovenska a jeho vlastnej rodiny, ktorá musela žiť mimo územia Slovenska, čím došlo k pretrhnutiu samotných týchto väzieb.

6. O trovách konania správny súd rozhodol podľa § 167 ods. 1 SSP.

II. Kasačná sťažnosť a vyjadrenie k nej

7. Proti tomuto rozsudku podala žalovaná v zákonnej lehote kasačnú sťažnosť.

8. Namietala, že krajský súd nerešpektoval záväzný právny názor vyslovený v zrušujúcom rozhodnutí o kasačnej sťažnosti (§ 440 ods. 1 písm. i./ SSP).

9. Sťažovateľka poukázala na rozsudok kasačného súdu sp. zn. 7Sžsk/50/2021 z 09.02.2022, ktorý uzavrel, že „... v predmetnej veci bolo zo strany správnych orgánov riadne a dostatočne preukázané, že počas výkonu zamestnania v Írsku si žalobca bydlisko na Slovensku nezachoval.“ Krajskému súdu vytýkala, že nepostupoval v intenciách právneho názoru kasačného súdu v zrušujúcom rozhodnutí. Správny súd sa v odôvodnení venoval úvahám o úmysle žalobcu vrátiť sa a zachovať si bydlisko na území Slovenska, pohnútkam jeho odchodu, regionálnemu pôvodu, či následkom dlhoročného odlúčenia rodiny od žalobcu, ktorá musela žiť mimo územia Slovenska. Na základe vnútorne rozporných a nelogických úvah správny súd dospel k záveru o nesprávnom právnom posúdení veci žalovanej. Rozsudok správneho súdu je tak arbitrárny a nezákonný.

10. Sťažovateľka navrhla rozsudok správneho súdu podľa § 462 ods. 1 SSP zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

11. Žalobca vo vyjadrení ku kasačnej sťažnosti poukázal na absenciu chýbajúceho právneho posúdenia veci, ktoré pokladá za nesprávne. Tiež poukázal na rozsudok Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky z 02.07.2021, sp. zn. 9Sžsk/73/2020 v prípade E. J. (zhodne aj L. J.) v skutkovo obdobnej veci v otázke zachovania väzieb (najmä v otázke bývania na území Slovenskej republiky bezprostredne po odchode do zahraničia a množstva a včasnosti krokov smerujúcich k zabezpečeniu ďalšej nehnuteľnosti na území Slovenskej republiky - stavbe rodinného domu pre potreby celej rodiny, ako aj s tým súvisiacich úkonov). Vo vyjadrení ku kasačnej sťažnosti poukázal aj na rozsudky Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, v obdobných právnych veciach.

12. Žalobca žiadal kasačnú sťažnosť ako nedôvodnú odmietnuť.

III. Právne posúdenie veci kasačným súdom

13. Najvyšší správny súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší správny súd“) ako súd kasačný (§ 11 písm. g/ SSP) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu postupom bez nariadenia pojednávania podľa § 455 SSP a dospel k záveru o dôvodnosti kasačnej sťažnosti.

14. Podľa § 6 ods. 1 SSP, správne súdy v správnom súdnictve preskúmajú na základe žalôb zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy, opatrení orgánov verejnej správy a iných zásahov orgánov verejnej správy, poskytujú ochranu pred nečinnosťou orgánov verejnej správy a rozhodujú v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom.

15. Podľa § 6 ods. 2 písm. c/ SSP, správne súdy rozhodujú v konaniach o správnych žalobách v sociálnych veciach.

16. Podľa § 199 ods. 1 písm. a/ SSP, sociálnymi vecami sa na účely tohto zákona rozumie rozhodovanie Sociálnej poisťovne.

17. Predmetom kasačného konania v danej veci bol rozsudok krajského súdu, ktorým v poradí druhýkrát zrušil rozhodnutie žalovanej č. 35021-2/2020-BA z 12. februára 2020 spolu s prvostupňovým rozhodnutím Sociálnej poisťovne, pobočky Poprad, z 21. novembra 2019, č. 11370/2019-PP-DvN, a vec vrátil žalovanej na ďalšie konanie, vo veci nepriznania nároku na dávku v nezamestnanosti.

18. Podľa § 469 SSP, ak dôjde k zrušeniu napadnutého rozhodnutia a k vráteniu veci na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, správny súd ako aj orgán verejnej správy sú viazaní názorom kasačného súdu.

19. Žalovaná v kasačnej sťažnosti namietala postup krajského súdu spočívajúci v nerešpektovaní právneho názoru vysloveného najvyšším správnym súdom v zrušujúcom rozsudku zo dňa 09.02.2022, sp. zn. 7Sžsk/50/2021, ktorým bol krajský súd viazaný, pričom opätovne zrušil rozhodnutie žalovanej spolu s rozhodnutím prvostupňového správneho orgánu s poukazom na § 191 ods. 1 písm. c) SSP, konkrétne pre nesprávne právne posúdenie veci. Najvyšší správny súd sa v plnom rozsahu stotožnil s kasačnou námietkou žalovanej v zmysle § 440 ods. 1 písm. i) SSP, pretože postup krajského súdu, ktorý nerešpektoval záväzný právny názor kasačného súdu vyslovený v predchádzajúcom zrušujúcom rozsudku zo dňa 09.02.2022, sp. zn. 7Sžsk/50/2021, je v priamom rozpore s ustanovením § 469 SSP.

20. Vzhľadom k predchádzajúcemu zrušujúceму rozhodnutiu kasačného súdu v danej veci sa najvyšší správny súd v prvom rade zameral na posúdenie toho, či krajský súd rešpektoval právny názor v ňom vyjadrený, ktorým bol v zmysle § 469 SSP viazaný, a či sa ním dôsledne riadil, teda, či došlo k naplneniu kasačného dôvodu podľa § 440 ods. 1 písm. i) SSP. Označený kasačný dôvod bol implicitne obsiahnutý v kasačných námietkach žalovanej, ktorá mala za to, že správny súd nerešpektoval záväzný právny názor vyslovený v zrušujúcom rozhodnutí o kasačnej sťažnosti.

21. Vychádzajúc z obsahu napadnutého rozsudku najvyšší správny súd zastáva názor, že krajský súd nespĺnil to, čo mu bolo v rámci kasačného konania uložené, a dôsledne sa neriadil názorom kasačného súdu vyslovený v bode 44 zrušujúceho rozhodnutia, kde uviedol, že: „Vzhľadom na tieto v správnom konaní preukázané skutočnosti, najvyšší správny súd podporuje záver správnych orgánov, že centrum záujmov žalobcu sa v čase podania žiadosti o dávku v nezamestnanosti nachádzalo práve v Írsku. Samotná skutočnosť, že žalobca sa spolu s manželkou v roku 2016 stali vlastníkami rodinného domu ešte nepostačuje na prijatie záveru o tom, že centrum záujmov zostalo žalobcovi zachované na Slovensku. Existujúce vlastníctvo bytu, resp. kúpa rodinného domu nie je spôsobilý spochybníť záver správnych orgánov o nezachovaní centra záujmov na Slovensku, nakoľko žalobca bol súčasne vlastníkom nehnuteľnosti v inom členskom štáte, teda bytové pomery boli rovnocenné a vzhľadom na ich osobné vlastníctvo sa vyznačovali trvalosťou. Za tohto stavu potom na prijatie záveru o zachovaní centra záujmov žalobcu vo vzťahu k Slovenskej republike museli pristúpiť ďalšie zásadné skutočnosti podporujúce tvrdenie žalobcu. Za podstatnú najvyšší správny súd v predmetnej veci vyhodnotil tú skutočnosť, že žalobca sa počas celej rozhodnej doby zdržiaval so svojou manželkou, deťmi a matkou svojej manželky, ktorých možno považovať za najbližších príbuzných žalobcu, v inom členskom štáte - v Írsku, a teda najbližšie rodinné väzby možno považovať za udržané na území Írska. Tieto závery nie sú spôsobilé zvrátiť ani ďalšie (sprievodné) skutočnosti v podobe bankového účtu, hypotekárneho úveru, aktívneho stavebného sporenia v Prvej stavebnej sporiteľni, doplnkového dôchodkového sporenia, vlastníctva osobného automobilu, slovenského mobilného operátora, prípadne životného poistenia. Rovnako poukaz žalobcu na skutočnosť, že dňa 09. mája 2018 základná škola v Kežmarku vydala rozhodnutie o prijatí maloletého dieťaťa žalobcu na primárne vzdelávanie v školskom roku 2018/2019 so zaradením do druhého ročníka, nepredstavuje zásadnú skutočnosť, nakoľko už o mesiac neskôr, t.j. v júni 2018 vydala základná škola rozhodnutie, ktorým maloletému dieťaťu žalobcu povolila plniť školskú dochádzku mimo územia Slovenskej republiky, t.j. v Írsku. Takisto aj úmysel žalobcu, že chce zotrvať na Slovensku, pre prejednávanú vec nebol relevantný, keďže postup podľa článku 11 ods. 2 Vykonávacieho nariadenia (kladúci dôraz na úmysle osoby) prichádza do úvahy iba subsidiárne, teda iba v prípade, pokiaľ i po zvážení kritérií uvedených v odseku 1 tohto článku zostane otázka ustálenia centra záujmov i naďalej otvorená“. V ďalšom bode 45 rozhodnutia uviedol: „Najvyšší správny súd na rozdiel od názoru krajského súdu dospel k záveru, že žalobou napadnuté rozhodnutie žalovanej (v spojení s prvostupňovým správnym rozhodnutím) vychádza z dostatočne zisteného skutkového stavu, ktoré je logicky vyhodnotené a riadne právne posúdené, stotožňuje sa so skutkovými zisteniami a právnymi závermi zistenými v predchádzajúcich konaniach o tom, že žalobca nespĺňa zákonné podmienky pre vznik nároku na dávku v nezamestnanosti. Ako správne žalovaná uviedla, z článkov 61 a 65 ods. 5 Základného nariadenia vyplýva základná zásada, ktorou sa treba viesť pri zohľadňovaní dôb

poistenia v nezamestnanosti dosiahnutých na území iného členského štátu Európskej únie....., Otázka bydliska je teda v prípadoch, keď žiadateľ o dávku v nezamestnanosti bezprostredne pred zaradením do evidencie uchádzačov o zamestnanie nedosiahol dobu poistenia v nezamestnanosti v zmysle platnej slovenskej legislatívy zásadná. V predmetnej veci bolo zo strany správnych orgánov riadne a dostatočne preukázané, že počas výkonu zamestnania v Írsku si žalobca bydlisko na Slovensku nezachoval. Na tom nič nemení ani fakt, že nehnuteľnosť v Írsku dňa 20. júla 2019 žalobca spolu s manželkou predali, nakoľko rozhodným obdobím na účely posúdenia nároku na dávku v nezamestnanosti bolo obdobie od 13. augusta 2015 do 12. augusta 2019, pričom obdobie jedného mesiaca (počítajúc od predaja rodinného domu v Írsku) nepredstavuje tak zásadnú skutočnosť, ktorá by bola spôsobilá bez ďalšieho privodiť zmenu centra záujmov žalobcu navyše v tak krátkom časovom horizonte“.

22. Najvyšší správny súd vzhľadom na všetky uvedené skutočnosti konštatuje, že došlo k naplneniu kasačného dôvodu podľa § 440 ods. 1 písm. i) SSP tým, že krajský súd predčasne (nesprávne) aplikoval ustanovenie § 191 ods. 1 písm. c) SSP na danú vec.

23. Úlohou správneho súdu v konaní po zrušení rozhodnutia bude, pri súčasnej viazanosti právnym názorom kasačného súdu podľa § 469 SSP, postupovať v súlade s pokynmi kasačného súdu a vo veci opätovne rozhodnúť.

24. Keďže najvyšší správny súd zrušil rozsudok krajského súdu a vec vrátil Správnemu súdu v Košiciach na ďalšie konanie, o náhrade trov kasačného konania rozhodne správny súd podľa § 467 ods. 3 SSP.

25. Toto rozhodnutie prijal najvyšší správny súd v senáte pomere hlasov 3:0 (§ 139 ods. 4 veta prvá SSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.